

SARAH
ENGELL

KIINALAINEN
KAKSONEN

Kiinalainen kaksonen

Sarah Engell

Kiinalainen kaksonen

Suomentanut Arto Ingervo

SAGA Egmont

Kiinalainen kaksonen

Translated by Arto Ingervo

Original title: *Den kinesiske tvilling*

Original language: Danish

Editor Laura Haavisto

Copyright © 2021 Sarah Engell and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788728241301

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga Egmont - a part of Egmont, www.egmont.com

Luku 1

Oli kielletty itkemästä enää. Kirsikkapuut kukkivat, ja vaaleanpunaista lunta satoi päällemme nurmikolla istuessamme.

Parasta olisi, jos ilmoittautuisi vapaaehtoisesti. Muuten isän olisi valittava.

Meidät jätettiin puutarhaan ajattelemaan sitä. Sisään ei saanut mennä, ennen kuin isä kutsui.

Siitä oli jo kauan. Puun varjo oli siirtynyt kauas nurmikentälle. Joka kerta vilkaistessani taloa vatsaani nipisti.

”Minun pitää pissiä”, kuiskasin.

”Niin minunkin.”

Melkoisesti terälehtiä leijaili alas. Kaukana ammui lehmä. Pitkä valittava ääni, joka viipyi kauan tasaisten talvirapsivainioiden ja vasta itäneiden hernepeltojen yllä.

Suljin silmäni. Toivoin, että voisin nukahtaa, mutta silmäni avautuivat aina uudestaan. Aivan kuin pikkusiskon nukella, kun sen nosti pystyyn.

”Ehkä isä on unohtanut meidät”, kuiskasin.

”Ehkä.”

Vilkaisin taas taloa. Pimeät ikkunat. Ovi lukossa.

Jokaisen tuulenpuuskan myötä näytti siltä, kuin talolla olisivat harjakset nousseet pystyyn. Se johtui punaisia tiiliä kauttaaltaan peittävistä köynnöskasveista. Suuria syvävihreitä lehtiä valkeine ruoteineen, jotka muistuttivat verisuonia. Talo oli kadonnut melkein kokonaan. Se sai minut ajattelemaan aikoja, jolloin olimme pienempiä ja hautasimme toinen toistamme hiekkalaatikossa. Tuntui kuin ei olisi saanut henkeä.

Nyt lehdet kohosivat jälleen. En voinut lakata katselemasta taloa ja suljettua ovea. Vatsakipu paheni, ja jalkani kävelivät talolle itsestään.

Veri kohisi tarttuessani ovenripaan. Ovi ei ollut lukossa, ja vaikka olin kauhuissani, astuin sisään.

Suitsukkeet olivat palaneet eilisaamusta alkaen. Silti talossa oli kitkerä haju. Sormenpääni pyyhkäisivät eteisen karkeaa tiiliseinää. En uskaltanut sytyttää valoa. Kuljin varpaillani ja pinnistelin astuakseni pitkin oikeita lattialautoja ohi suljettujen sateenvarjojen ja ohutremmisten veluurikenkien. Sisällä oli pimeää. Kaikki verhot oli vedetty kiinni.

Narahdus, ja minä jäykistyin. Katsoin jalkaani, joka oli osunut harhaan. Kuului heikko suhahdus. Kuin joku olisi vetänyt henkeä, ja minä ajattelin nukkuvia lohikäärmeitä. Henkiä ja apinoita ja leijonanpäisiä suomalaisia käärmeitä.

Älä päästä mielikuvitustasi valloilleen. Niin aikuiset sanoisivat, jos olisivat paikalla.

Suitsukkeet tuoksuivat patsulinkukille. Pikkusiskon lempikukille.

Jalkani alkoivat taas kävellä ilman lupaani.

Talo oli todella kylmä. Miten ne olivat saaneet sen niin kylmäksi? Ulkona oli toukokuu ja koko puutarha kukki.

Keittiönovi oli raollaan. Liedessä suhisi sininen kaasuliekki vihannespadan alla. Se oli ääni, jonka olin kuullut. Haisi palaneelta. Halusin mennä sammuttamaan sen, mutta en uskaltanut.

Olohuoneen ovella riippui tiikeripiirustus. Se oli kiinnitetty teipillä. Tiikerin hampaat olivat hyvin pitkät. Mitä pitemmät ne olivat, sitä kielletympää oli sisälle meneminen.

Painoin ovenripaa niin varovasti kuin osasin. Olohuone oli poissa. Ainoa, mitä saatoin nähdä, oli valkoiset lakanat, jotka riippuivat katosta lattiaan. Kyykistyin ja kohotin lakananreunaa. Vatsaa kylmäsi äkisti, kun huomasin hänet. En ollut ollenkaan kuullut, että sisällä olisi joku. Hän istui hiirenhiljaa sohvalla. Vain hänen kätensä liikkuivat. Hän taitteli paperikukkia. Valkoisia, vaaleanpunaisia ja punaisia. Hän toimi nopeasti katsettaan nostamatta. Sydämeni hakkasi istuessani lakananreunan alla. En voinut lakata katsomasta.

Hänen tukkansa. Se oli niin pitkä. En ollut koskaan nähnyt sitä vapaasti roikkumassa. Se oli musta ja kiiltävä ja yhtä kaunis kuin leikatut paperikuvat satukirjassamme. En ollut koskaan ennen nähnyt äidin näyttävän sellaiselta.

Hän kohotti päätään ja huomasi minut.

Sähköisen hetken tuijotimme toisiamme.

Hän laski puolivalmiin kukan kädestään ja tuli nopein askelin. ”Enkö ole sanonut, ettette saa olla täällä sisällä?” Hän työnsi minut takaisin eteisen poikki. Hänen yöpaitansa oli ryppyinen, ja hänen varpaansa olivat paljaat kylmää lattiaa vasten.

”Sinun ruokasi palaa”, sanoin.

Hän työnsi minut ulos puutarhaan vastaamatta.

Kuului loksahdus, kun lukkoa käännettiin.

Juoksin talon ympäri keittiön ikkunan luo. Äidin käsi tuli näkyviin, kun hän avasi ikkunan ja pani sen hakaan. Saatoin haistaa palaneet vihannekset. Ikkunaverhot liikahtelivat tuulella, ja minä hiivin avoimen ikkunan ääreen nähdäkseni sisään.

Äiti sekoitti pataa bambulusikalla. Hän noukki pois jotain, mikä näytti hiiltyneeltä. Hän seiso kauan katsomassa sitä. Sitten hän laski lusikan kädestään ja painoi kädet silmilleen.

Tuntui kuin hän olisi painanut minunkin silmiäni, ja minun oli katsottava jotain muuta. Kuivattuja sienä ja höyrykeitintä. Soijaa, etikkaa, kalakastiketta. Seinällä riippuvia teräviä veitsiä.

Vasta nyt huomasin ne. Kaikki vadit, jotka oli asetettu ruokapöydälle. En ollut koskaan nähnyt niin paljon ruokaa. En edes kuujuhlaa varten.

Yritin tuntea itseni nälkäiseksi. Mutta tunsin vain pahoinvointia.

Säpsähdin, kun ikkuna suljettiin. Ehdin nähdä ainoastaan äidin mätät silmät, ennen kuin keittiö katosi.

Työnsin käteni taskuun. Potkaisin keltaista voikukkaa. Hernepeltojen toisella puolella tuulimyllyt seisoivat hiljaa. Aurinko sai pilvet loistamaan oransseina.

Kädet taskussa palasin takapuutarhaan. Veljeni nousi seisomaan kirsikkapuun alla.

”Näitkö mitään?” hän kysyi.

”En oikeastaan. Mutta keittiössä oli hirmuisesti ruokaa.”

”Kiinalaisia muniako?”

Nyökkäsin.

Hän nykäisi oksaa, niin että satoi entistä enemmän.

Vaaleanpunaiset kukat laskeutuivat ruohikkoon ympärillemme.

”Sinä olet vanhin,” hän sanoi. ”Tietysti isä valitsee sinut.”

”Mutta sinä olet heidän lempipoikansa. Hän valitsee aivan varmasti sinut.”

Kyräilimme toisiamme. Ilmassa oli väreilevä tunnelma. Minä ajattelin henkienmanaajia ja kultaisia lohikäärmeitä ja meluavaa kulkuetta, joka marssi katukivien peittämiä katuja rumpuineen ja värikkäine silkkivaatteineen.

Oli hiljaista. Laakeat pellot, olkikattoiset talot ja punavalkoiset liput, jotka laskettaisiin pimeään tullen. Kaukana möyrysi naapurin lehmä jälleen.

”Isä valitsee sinut”, hän toisti. ”Tiedän sen.”

”Minä taas tiedän, että sinä valehtelet”, sanoin.

Samassa ovi aukeni ja isä tuli näkyviin.

Väreilevä tunnelma voimistui. Aivan kuin hän olisi puristanut ilmaa kokoon tullessaan puutarhan poikki meitä kohti. Hänen musta tukkansa oli oiottu vedellä. Sivujakausta oli kuin viivoittimella vedetty.

”Wu-Chao, Wu-Kang.” Hän hymyili meille. Hän nosti kätensä kutsuakseen meidät lähemmäksi.

”Poikani.” Isä laski toisen kätensä veljeni ja toisen minun olkapäälleni. Hänen muotonsa muistutti meidän vartalojamme, vaikka me olimme vain kahdeksanvuotiaita: hentoja emmekä kovin pitkiä.

”Perhe on tärkein”, hän sanoi. ”Aina.”

Nyökkäsimme.

”Ymmärrätkö te sen?” hän sanoi.

Nyökkäsimme taas.

Hän siristi silmiään, niin että niistä tuli tavallistakin pienemmät.

”Tänään on juhlapäivä. Haluan, että otatte sen huomioon. Ei enää kyyneleitä. Ei enää keskusteluja. Tänään olemme iloisia. Kaikki. Onko selvä, pojat?”

Veljeni tuijotti ruohoa. Minun vatsani pyöri pyörimistään kuin pesukone lingotessaan.

”Se, että voi tehdä perheensä puolesta jotain, on suurin ilo, minkä ihminen voi kokea. Asumme maassa, jossa sitä ei aina ymmärretä. Maa, jossa ollaan itse itseä lähimpänä. Mutta me olemme onnellisia. Meillä on mukanamme vahva kulttuuri. Kulttuuri, joka tekee meistä voittamattomia. Eikä vähiten tällaisena päivänä kuin tämä.”

Tällä kertaa vain minä nyökkäsin. Veljeni seisoi pää painuksissa. Yritti varmaan tehdä itsensä pienemmäksi kuin oli.

”Muistakaa, että isoisänne työskenteli itse keisarille. Olette syntyneet mahtavaan sukuun.”

Näin hän sanoi aina, kun halusi meidän tekevän jotain, mitä pelkäsimme. Tiesimme hyvin, että isoisä oli työskennellyt vain hallinnossa. Hän ei ollut edes *tavannut* keisaria.

”Mitä sanotte?” isä kysyi. ”Ilmoittautuuko jompikumpi?”

Hänen silmänsä muistuttivat piikiveä. Mustat ja kovat. Minun vatsani pyöri yhä nopeammin niihin katsoessani.

”No”, hän sanoi. ”Mutta sittenhän minun pitää valita.”

Hän katsoi vuorotellen meitä. Kahta kahdeksanvuotiasta poikaansa.

”Hymyilkää, pojat”, hän sanoi. ”Muistakaa, että on juhlapäivä. Ei surullinen sulhanen kelpaa.”

Luku 2

Pienet verisäikeet pyörivät wc-altaassa, ja huuhtelen uudelleen. Seison pikkuhousut polvissa, eikä minua haluta vaihtaa sidettä. Ajattelen, että voin odottaa seuraavaan kertaan.

Vetäessäni housuja ylös minusta tuntuu, että ajattelin täsmälleen samoin viimeksi käydessäni vessassa.

Kiristän aamutakin vyötä ja menen pesualtaalle. Vaivun ajatuksiini katsellessani seinän turkoosia lasimosaiikkia.

Vesihana aukeaa roiskuen, ja pesen käteni. En ole varma, olenko jo tehnyt niin. Saippuavaahto haisee synteettiseltä. Se on sitä supermarketin halpaa, josta en pidä.

Autonrenkaiden ääni soraa vasten saa minut kohottamaan katseeni. Kaihtimien lomitse näen poliisiauton pysähtyvän talon eteen. Tuulilasinpyyhkimet liikkuvat nopeasti, vaikka sataa vain tihkua. Muutama varis nousee vaakkuen soratieltä ja katoaa yli mustan sänkipellon, jossa rapsi ei enää kuki. Sykkeeni nousee katsellessani poliisiauton valojen sammuvan. Etuovet avautuvat, ja kaksi poliisia astuu ulos. Torben antaa kätensä liukua yli

suuren punaisen partansa, ennen kuin painaa poliisilakin päähänsä. Toinen on nainen, jota en ole ennen nähnyt.

He seisovat jonkin aikaa ja katsovat etupihan laatikoita. Tihkusade on tehnyt pahveista tummanruskeita. Torben sanoo jotain, ja nainen nyökkää. He kääntyvät taloa kohti ja alkavat kävellä etuovelle.

Olen kompastua vaippapakkaukseen kylpyhuoneen ikkunasta perääntyessäni. Kyykistyn wc-istuimen taakse. Pidätän hengitystä.

He ovat huomanneet sen. Tietenkin he ovat huomanneet sen. Ovikello soi.

Lähellä korvaani wc-altaasta kuuluu heikkoa, solisevaa ääntä, ja suljen silmäni.

Minun olisi pitänyt valmistautua.

Ovikello soi taas.

”Eva! Steen!” Säpsähdän, kun Torben kutsuu ulkoa.

Nimiemme kuuleminen nykäisee minut takaisin todellisuuteen. Tukeudun wc-istuimeen ja nousen seisomaan. Mitä minä oikein teen? Istunko piilossa poliisilta?

Kaivelen aamutakin taskua, löydän Ga-Jol-pastillirasian ja työnnän muutaman suuhuni.

Peilissä olen oudon epäselvä, kuin vapisevin käsin otettu valokuva. Katseessani on pakokauhua, ja sukaisen tukkaani, yritän saada muutaman harmaan hiuksen kuriin. Katson peilikuvaani, niin kuin katsotaan jotain tuhoutunutta. Sitten lähden avaamaan.

Syyskuun ilma on raikasta ja kostea tihkusateesta ja pitkästä ruhosta. Repaleisten pilvien takana kalpea aurinko on jo noussut ylös taivaalle ja saa minut siristämään silmiäni.

”No?” Torben taputtaa minua olkapäälle. ”Herätimmekö sinut?”

”Vähän.”

”Olen pahoillani. Miten kotona voidaan? ”

”Kyllähän me.”

Hän hieroo kokopartaansa. Katselee ruohikolla lojuvia pahvilaatikoita.

”Olen todella pahoillani tästä”, hän sanoo. ”Tulla virka-asioissa nykytilanteessa.”

Katson pistoolia hänen vyöllään. Käsirautoja.

”Mutta ajattelin, että kaikesta huolimatta olisi parempi, että tulija olisin minä.”

Nyökkään hitaasti.

”Moikka.” Nainen ojentaa kätensä. ”Dagmar. Olen Torbenin uusi työpari.”

”Päivää.”

Hänen lämmin kättelynsä saa minut tietoiseksi siitä, kuinka kylmä oma käteni on.

”Onko miehesi kotona?” Dagmar kysyy.

”Mitä?”

”Niin, annathan anteeksi, että tulimme näin ilmoittamatta”, Torben sanoo.

”Tiedän kyllä, että te...” Hän heilauttaa kättään.

Kiristan aamutakin vyötä, vaikka se on jo tiukalla.

”Onko Steen sisällä?” Torben nyökkää ohitseni.

”Haluaisimme vain puhua hänen kanssaan.”

Panen käteni ovenkarmia vasten ja suljen tien. ”Se ei valitettavasti nyt oikein sovi. Hän on vielä sängyssä ja – nukkuu.”

Dagmar vetää hihan ylös ja katsoo kelloaan.

”Eikö hän voisi soittaa teille takaisin?” minä kysyn. ”Kun hän herää.”

”Haluaisimme kovin puhua hänelle henkilökohtaisesti”, Torben sanoo. ”Se ei vie kovin kauan.”

”Voittehan sanoa asianne minulle, niin minä kerron sen edelleen.”

”Kuten sanottu haluaisimme mielellämme puhua hänen kanssaan henkilökohtaisesti. Kysymys on hänen isästään.”

Se saa minut niin hämmennyksiin, että käteni putoaa. Steenin isästä?

”Okei”, sanon. ”Tulkaa sitten sisään.”

Työnnän jalalla vauvalahjaa, jota en vielääkään ole saanut nostettua ovelta sisälle taloon. Sateen kastelema sellofaani liimautuu sydämen muotoiseen suklaarasiaan ja pussilliseen kahvipapuja. Kortti on täysin sateen turmelema.

Torben ja Dagmar astuvat eteiseen. Naisen katse liukuu ympäri puolipimeää sotkuista huonetta.

”Tällaista olen aina toivonut itselleni.” Hän taputtaa karkeaa tiiliseinää. ”Mekin asumme punatiilisessä omakotitalossa.”

”Helkkarin likaista touhua laastin siivoaminen”, Torben sanoo, kun minä en vastaa.

Nostan pois edessä olevan läjän hikisiä lakanoita. Työnnän kunnalta tulleet avaamattomat kirjeet mainosten alle ja pudotan paketin kosteuspyyhkeitä lattialle. Kaikki ruumiini lihakset jännittyvät. Onko laitonta, etten soittanut ketään paikalle? Että vain jätin hänet makaamaan?

”Valitan sekasotkua”, sanon. ”On ollut vähän liikaa, ja minä...”

”Älä sellaisia mieti”, Torben sanoo. ”Etkö herättäisi Steeniä ja kertoisi hänelle, että olemme täällä?”

”Tietysti. Kyllä. Hetkinen.”

Menemme olohuoneeseen, ja he jäävät seisomaan takan luo, kun minä lähestyn empien makuuhuoneen suljettua ovea.

Painan kädenripaa ja hiivin sisään, vaikka tiedän hyvin, että hän on jo hereillä. Että hän taatusti on kuullut kaiken, mitä on tapahtunut siitä lähtien, kun he soittivat ovikelloa.

Näen Steenin kellervät kädenselät ja paljaat jalkapohjat. Hän makaa tapansa mukaan kädet sivulla ja jalat peiton ulkopuolella, niin ettei hänelle tule liian kuuma. Kello tikittää seinällä. Jään seisomaan. Yritän arvioida ajan, minkä nukkuvan miehen herättäminen kestää.

”Anteeksi”, kuiskaan ennen kuin palaan poliisien luo. He seisovat yhä takan luona. Vanha upotettu tulisija siroine leikkauksineen, jota emme ole uskaltaneen käyttää ensimmäisen sytytyskerran jälkeen savun täytettyä koko huoneen.

”Okei”, sanon, ”hän on tuolla.”

Poliisit kiertävät täyden kuivaustelineen, sangollisen kylmää, ruskeaa saippuavettä ja roskapussit, joita en vielä ole vienyt ulos.

”Odottakaa!”

Huudahdukseni pysäyttää heidät.

Torben katsoo kysyvästi minuun.

”Sitä vain, että...” Korjaan taas hiuksiani. Yritän vetää henkeä normaalisti. ”Älkää pelästykö. Mutta hän ei voi liikkua.”

”Mitä?”

”Siksi, kun... hän on halvaantunut.”

Kuiskaan sanan, mutta heti kun se on päässyt huuliltani, se paisuu ja täyttää huoneen kuin aivan liian suuri huonekalu.

”Mutta...” Torben katsoo makuuhuoneen ovea. ”Viimeksi kun näin hänet, hänhän oli silloin...”

”Se onkin kovin uutta”, sanon. ”Kaksitoista päivää.”

”Mitä hänelle on tapahtunut?”

”Emme ihan tiedä sitä.”

”Onko hän pudonnut jostain?”

”Ei, mikäli tiedän.”

”Mutta onhan lääkäri ollut katsomassa häntä?”

Nyökkään. ”Tohtori Møller sanoo, että se on täysin normaali reaktio sen jälkeen, mitä olemme kokeneet. Hänen mukaansa sen pitäisi mennä ohi muutamassa päivässä.”

”Mutta etkö sanonut, että hän on maannut täällä kaksitoista päivää?”

”Steen on aina ollut hyvin herkkä. Tohtori Møller tietää sen hyvin. Meidän on annettava hänelle aikaa.”

He vilkaisevat toisiaan, ja minä hikoilen kainaloista.

”Eikö hänen pitäisi olla sairaalassa?” Dagmar kysyy.

”Tohtori Møllerin mielestä on parasta, että hän on turvallisessa ympäristössä.”

Mitä enemmän vääristän totuutta, sitä enemmän hikoilen. Todellisuudessa tohtori Møller sanoi täsmälleen niin kuin Dagmar. Otti jopa puhelimensa esiin soittaakseen sairaalaan. Mutta sain hänet ylipuhutuksi. Anelin häntä pitämään asian meidän välisenämme.

He eivät saa ottaa häntä minulta. Steen on ainoa, joka minulla on jäljellä.

Enkä voi olla yksin talossa. En enää.

”Mutta sehän on kauheaa”, Dagmar sanoo. ”Ja nyt lisäksi hänen isänsä.”

”Luulen, että olette erehtyneet”, sanon. ”Steenin isä kuoli neljä vuotta sitten.”

”Kyllä”, Torben sanoo. ”Juuri siitä on kysymys.”

Katson häntä hämmentyneenä.

Väkivaltaiset rikokset järkyttävät yhä uudestaan tanskalaista pikkukaupunkia. Ruumis kaivetaan haudastaan ja se katoaa. Lapsi siepataan. Nainen häviää jäljettömiin. Ainoat merkit syyllisestä ovat tekopaikoille jätetyt kiinalaiset merkit.

Pyörremyrskyn silmässä on Eva, joka yrittää selviytyä henkilökohtaisesta tragediasta – kuolleen lapsen syntymästä ja aviomiehen halvaantumisesta. Eva päättää selvittää, kuka on pikkukaupungissa tapahtuvien rikosten takana. Hän saa huomata nopeasti, että menneisyydellä on tapahtumissa kauhea osansa...

Kiinalainen kaksonen on intensiivinen nordic noir -trilleri vaietuista salaisuuksista ja piilotetuista totuuksista.

Sarah Engell (s. 1979) on tanskalainen bestseller-kirjailija. Hän on julkaissut useita palkittuja romaaneja lapsille ja aikuisille. Kiinalainen kaksonen on Engellin ensimmäinen trilleri, ja se on ollut Tanskassa myyntimenestys.